

δος τῶν ἀντικειμένων, ἐπιχειρήσας δὲ ἐρεύναι ἐν τῷ τυφλο-
κομείῳ τῆς Λωσάννης ἐπεσθῆναι, ὅτι οἱ τυφλοὶ ἔχουσι τὴν
αὐτὴν ἀκριβῶς κλίσιν πρὸς τὴν συμμετρίαν, ἣν καὶ οἱ κω-
φάλαλοι, αἱ γυναῖκες π. χ., αἵτινες ἐν τῷ ἀσύλῳ τούτῳ ἐρ-
γάζονται κεντῶσαι ὑφάσματα κτλ. μεγίστην σημασίαν ἀπο-
δίδουσιν εἰς τὴν κανονικότητα τῶν σχεδιασμάτων, οἱ πλέ-
κοντες καλὰ διὰ κατ' οὐδέναν τρόπον πείθονται νὰ ἐργασθῶ-
σιν, ἀν' αἱ ἰτεῖναι βέγγαι, δι' ὧν πλέκουσι τὰ ἐργόχειρά των,
δὲν ἔχουσιν ὅλα ἴσον μῆκος, ἐν γένει δὲ πᾶν σημεῖον οἰας-
δήποτε ἀνωμαλίας φαίνεται εἰς αὐτοὺς ἀπόδειξις ἀσχημίας.
Ἀγαπῶσι τὰς λείας ἐπιφανείας καὶ τὰ σύμμετρα σχήματα,
αἰσθάνονται δὲ τὴν μεγίστην ἀηδίαν, ὅταν λάβωσιν εἰς χει-
ρας ἀγγεῖον, ἐφ' οὗ διὰ τῶν χειρῶν ἐψηλάφησαν ῥωγμὴν
τινα, ἣ ἐπὶ τῆς τραπέζης προσέχουσιν ἀνωμαλίαν.

Ὁ καθηγητὴς Σορέ δὲν κόμνει λόγον περὶ τῆς ἀνα-
πτύξεως τῆς καλαισθησίας παρὰ τῷ ἐκ γεννητῆς τυφλῷ,
ἡτις εἶνε καθαρῶς τεχνητὴ καὶ ἀπαιτεῖται μεγίστην δόσιν ὑπο-
μονῆς καὶ καρτερίας παρὰ τε τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ μα-
θητοῦ, ἀναφέρει δὲ παραδείγματα τινα, λίαν ἀξιοσημείωτα,
περὶ τῆς παιδαγωγικῆς ταύτης μεθόδου. Τυφλὸς τις παῖς
ἠδύνατο, ψηλαφῶν τὴν εἰκόνα, νὰ διακρίνῃ μετὰ μεγάλῃς
εὐχερείας τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ βοός, ἄλλος δὲ τις, κατὰ τὴν
αὐτὴν μέθοδον, τὰ πτηνὰ, καὶ ἡ τέχνη αὐτῇ τῶν ἀτυχῶν
τούτων ὄντων φθάνει πολλάκις εἰς τὸσον βαθμὸν τελειότη-
τος, ὥστε νὰ διακρίνωσι καὶ αὐτοὺς τοὺς εὐειδεῖς ἢ δυσει-
δεῖς χαρακτῆρας τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς.

„Πρὸ τριῶν ἐτῶν, διηγεῖται ὁ Σορέ, ἐπεσκέφθησαν τὸ
ἀσυλὸν τῶν τυφλῶν ἐν Λωσάννῃ τρεῖς καθηγηταί· καὶ ὁ μὲν
ἐξ αὐτῶν, Σουηδὸς τὴν καταγωγὴν, ἦτον ὑψηλοῦ ἀναστή-
ματος καὶ ὠραῖος τὴν ὄψιν, ὁ δὲ κατήγετο ἐξ Ἑλβετίας

καὶ ἠδύνατο ὡς πρὸς τὴν ἀσχημίαν ν' ἀνταγωνισθῇ πρὸς
τὸν Θεοσίτην, καὶ τέλος ὁ τρίτος ἦτον ἀνθρωπος ἐκ τῶν
συνήθων, ὡς πρὸς τὴν μορφὴν οὐδόλως διαφέρων ἀπὸ τῶν
ἄλλων θνητῶν. Μεταξὺ τῶν τροφίμων τοῦ ἀσύλου εὐρί-
σκετο καὶ τυφλὸς τις κωφάλαλος, πενέστατος μὲν, ἀλλ' εὐ-
φρέστατος καὶ νοημονέστατος, καίτοι ἐστερεῖτο ὁ δυστυχὴς
τόσων μέσων συγκοινωνίας πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον.
Ἀλλ' ἰδιαζόντως ἦν ἀνεπτυγμένον παρ' αὐτῷ τὸ αἰσθημα
τῆς ἀφῆς. Ὅσάκις ἐψηλάφει δυσειδῆ τινα μορφήν, πάντοτε
ἐδείκνυε σημεῖα οἴκτου ἢ ἐχειρονόμει εἰρωνικῶς. Τῷ ἐπα-
ρουσίασαν λοιπὸν καὶ τοὺς τρεῖς ἀνωτέρω μνημονευθέντας
ξένους. τοὺς ὁποίους ἀμέσως ἤρχισε κατὰ τὴν συνήθειάν του
νὰ ψηλαφῇ. Τὸ ἀνδρικὸν κάλλος τοῦ Σουηδοῦ τὸν ἐκίνησεν
εἰς ζωηρότατον θαύμασμόν, ὅτε δὲ μετέβη εἰς τὸν Ἑλβε-
τὸν ἐξερράγη εἰς εἰρωνικὸν γέλωτα καὶ διὰ χειρονομιῶν ἐδει-
ξεν ὅτι ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἦν πρότυπον ἀσχημίας. Εἰς τὸν
τρίτον καθηγητὴν οὐδὲν εὗρε τὸ παράδοξον καὶ ἐκτακτον,
δὲν ἐξεδήλωσε δὲ οὔτε εὐαρέσκειαν οὔτε ἀποστροφήν.“

Καὶ ταῦτα μὲν λέγει ἡμῖν ἐν τῇ περισπουδαστῇ περὶ
τοῦ ζητήματος τούτου πραγματείᾳ τοῦ ὁ Σορέ, καίτοι δὲ
τὰ ἐκ τῶν θεωριῶν του συμπεράσματα φαίνονται ἡμῖν εὐ-
θὺς ἐξ ἀρχῆς ὀλίγον παράτολμα, δὲν δυνάμεθα ἐν τούτοις
νὰ μὴ θαυμάσωμεν τὴν ἀκαταδάμαστον ἀφ' ἑνὸς τῶν δι-
δασκάλων τούτων καρτερίαν, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν τέλειον
καὶ ὄντως θαυμασιώτατον διοργανισμόν τῆς ἀνθρωπίνης φύ-
σεως, ἡ ὁποία τὴν ἀνικανότητα ἢ καὶ τὴν παντελῆ φθορὰν
ἢ ἔλλειψιν ἀναγκαίου τινὸς ὀργάνου, κατορθοῖ ν' ἀναπλη-
ρῶσιν διὰ τῆς ἐπὶ τὸ τελειότερον ἀναπτύξεως ἄλλου, ἀνα-
λαμβάνοντος νὰ ἐκτελῇ καθήκοντα ὅπως ξένα πρὸς τὰ ἀρ-
χῆθεν αὐτῷ ἐπιβεβλημένα.

Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΙΤΕΩΝ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ.

Αἱ καλαὶ καὶ πρὸ πάντων αἱ χρήσιμοι καὶ ὠφέλιμοι
ιδιότητες τῶν ἰτεῶν εἶνε τόσον κατάδηλοι καὶ φανεραί, ὥστε
ἀπὸ τῶν παλαιωτάτων χρόνων ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν τῶν
ἀνθρώπων καὶ πολλάκις συνεβάδισαν μὲ τὰς τύχας τοῦ ἀν-
θρώπου γένους ὡς ἄφωνοι, ἀλλὰ συμπαθεῖς μάρτυρες. Καὶ
αὐτὸς ὁ Ψαλμῳδός, περιγράφων τὴν ἀπελπισίαν τῶν ἐν Βα-
βυλῶνι αἰχμαλώτων Ἰουδαίων, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐξαισίων
φυτῶν τῆς χώρας τῶν τυράννων ἀναφέρει καὶ τὰς ἰτέας, εἰς
ὧν τοὺς κλάδους ὁ θρηνῶν λαὸς ἐκρέμα τὰς λύρας του, ὁ
δὲ Ὅμηρος λέγει περὶ τοῦ Ὀδυσσεῆος, ὅτι τὸ πλοιάριον, ἐφ'
οὗ ἐπιβαίνων ἐγκατέλιπε τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς, εἶχε στε-
ρεώσει δια πυκνοῦ δικτύου ἐκ κλάδων ἰτέας εἰς προφυλακὴν
ἀπὸ τῶν ἀγρίων κυμάτων τῆς θαλάσσης.

Δὲν εἶνε λοιπὸν ἄπορον ἀν' οἱ ἀνθρωποὶ πρωϊμώτατα
ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ φυτεύωσιν ἰτέας, εἴτε πρὸς
στολισμόν, εἴτε πρὸς στερέωσιν τῶν ὀχθῶν, εἴτε τέλος χά-
ριν χρησίμων σκοπῶν εἰς τὴν βιομηχανίαν. Κάτων ὁ πρε-
σβύτερος, ἀποθανὼν τῷ 149 π. Χ. ἐθεώρει κατ' ἐκείνην ἔτι
τὴν ἐποχὴν τὴν καλλιέργειαν τῶν ἰτεῶν ὡς ἓνα τῶν σπου-
δαιοτέρων κλάδων τῆς πλουτολογίας, ἓνα δὲ αἰῶνα μετὰ
τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ὁ Κολουμέλλας ἠσθάνθη ὅτι ἦτον
ἀνάγκη, ἐν τῷ περὶ γεωπονίας ἔργῳ του νὰ ἐπισυνάψῃ καὶ
εἰσαγωγὴν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἰτεῶν.

Ἐκτοτε πολλοὶ παρῆλθον χρόνοι, καθ' οὓς οἱ ἀνθρωποὶ
ἐπαυσαν ν' ἀπονέμωσι πρὸς τὰς ἰτέας καὶ αὐτὴν τὴν ὀλίγην

προσοχὴν, ἥς ἀπέλαυνον κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἀφ' οὗτου
ὅμως κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἡ καλαθοποιΐα ἤρχισεν
ὀλοῦν νὰ ἐπεκτείνεται καὶ νὰ ἐξευγενίζεται, ἀπεδείχθη τὸ
ἐξ ἀγρίων ἰτεῶν ὑλικὸν ἀνεπαρκὲς κατὰ τε τὸ ποῖον καὶ τὸ
ποσόν, διότι ἄπειρα ποσὰ ἰτεῖνων ξύλων ἀπρητοῦντο πρὸς κα-
τασκευὴν τῶν παντοειδῶν πλεκτῶν καλαθίσκων καὶ ἄλλων
ἀντικειμένων, ἅτινα πολλάκις ἀποτελοῦνται ἐξ ἀπειραρίθμων
τεχνιγόντων πεπλεγμένων μικρῶν ἰτεῖνων κλώνων. Οὕτω λοι-
πὸν ἐδόθη ἡ πρώτη ἀφορμὴ ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ παραχωρήσωσι
εὐρυτέρας ἐκτάσεις γῆς πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν δένδρων τού-
των, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ κανονικῶς νὰ ἐπιβλέπωσι καὶ νὰ ἐπι-
διώκωσι τὴν καλλιέργειαν καὶ προκοπὴν τῶν. Τὰ πρῶτα
δοκίμια ἐγένοντο κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ὅτε καὶ συγ-
γράμματα πολλοῦ τῆς Εὐρώπης εἶχον ἐκδοθῇ περὶ τοῦ
τρόπου τῆς καλλιέργειας τῶν ἰτεῶν. Ἐν Γαλλίᾳ, Βελγίῳ
καὶ Ἀγγλίᾳ εἶχον προτρέξει τῶν Γερμανῶν, οἵτινες μέχρι
τῶν μέσων τοῦ παρόντος αἰῶνος πολλόνκις ἠναγκάζοντο ν'
ἀγοράζωσι κλώνους ἰτέας ἐκ Βελγίου καὶ Γερμανίας, κατὰ
τινα δὲ στατιστικὴν τοῦ 1875 εἰς ἓνα καὶ μόνον παραρρή-
γιον νομόν, ὅπου 25,000 ἐργατῶν ἀσχολοῦνται εἰς τὴν κα-
λαθοποιΐαν, εἰσῆχθησαν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἐκ Γαλλίας καὶ
Βελγίου ὑπὲρ τὰς 300 σιδηροδρομικὰς ἀμάξας, πλήρεις ἰτεῖ-
νων κλάδων.

Ἐπόμενον ἦτον οἱ Γερμανοὶ νὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἔλλει-
ψιν ταύτην καὶ νὰ λάβωσι τὰ μέτρα των, ὅπως παύσωσι τοῦ

λοιποῦ νὰ στέλλωσι κατ' ἔτος εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν Γαλλίαν, πολλὰ ἑκατομμύρια φράγκων ἀντὶ ἰτεῖνων ξύλων, ἀπὸ δὲ τοῦ 1876 ἤρχισαν ἐπανειλημμένως νὰ γράφωνται ἐν ταῖς ἑφημερίσι καὶ τοῖς περιοδικαῖς ἄρθρα, νὰ δημοσιεύωνται φυλλάδια, νὰ σχηματίζωνται ἰδιαιτέροι σύλλογοι, μόνον καὶ μόνον ὅπως κινήθῃ τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς χρησιμότητος τῆς καλλιέργειας τοῦ φυτοῦ τούτου. Ἀλλὰ καὶ αἱ κυβερνήσεις δὲν ἔμειναν ἀπαθείς ἀπέναντι τῶν ἰδιωτικῶν τούτων ἐνεργειῶν, ἔσπευσαν δὲ προθύμως νὰ τὰς ὑποστηρίξωσιν, ἡ δὲ αὐστριακὴ Κυβέρνησις μάλιστα ὥρισε καὶ βραβεῖα δι' ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον ὑποδείξει τὴν ὀρίστην μέθοδον πρὸς φυτεῖαν τῶν ἰτεῶν.

Καὶ ἐπιτυχία πλήρης ἐπέσπεψε τὰς προσπάθειάς ταύτας, τὴν σήμερον δὲ αἱ γερμανικαὶ ἰτέαι εἶνε ἰσάξια πρὸς τὰς γαλλικὰς καὶ βελγικὰς, ἀντὶ δὲ ν' ἀγοράζωσιν αὐτὰς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, οἱ γερμανοὶ ἐξάγουσι μεγάλα ποσὰ ἐξ αὐτῶν εἰς ἄλλας χώρας, ἀναπληροῦντες τὰ ἄλλοτε πρὸς ἀγορὰν τῶν δαπανηθέντα ἑκατομμύρια.

Ἡ ἰτέα ἀπαντᾷ, ὡς γνωστόν, ὑπὸ διπλὴν μορφήν, ὡς δένδρον καὶ ὡς θάμνος. Καὶ ὡς δένδρον μὲν ἔχει τι νὰ ἐπιβάλλον καὶ μεγαλοπρεπές, εἰς ὃ πολλάκις οἱ ζωγράφοι καταφεύγουσι διὰ νὰ δώσωσιν εἰς τὰς εἰκόνας τῶν ἰδιόρρυθμόν τινα καὶ ἐλκυστικὴν ἀπόχρωσιν, πρὸς τούτοις στολίζει τὰ νεκροταφεῖα καὶ διακόπτει τὴν σιγὴν τῶν τάφων διὰ τοῦ μελαγχολικοῦ ψιθύρου τῶν ἀπείρων καὶ ἐλαφρῶν φύλλων τῆς. Ἡ δὲ θαμνοειδὴς ἰτέα εἶνε σημαντικώτερα διὰ τὴν γεωπονίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν, διότι ἐξ αὐτῆς πρὸ πάντων δύναται νὰ παραχθῇ πολὺ ὕλικόν χρήσιμον εἰς τὴν καλαθοποιάν.

Πασίγνωστον εἶνε ὅτι νωποὶ κλώνοι ἰτέας, ἐπιτηδεύως φυτευόμενοι, ἀναδίδουσι μετ' ὀλίγον βλαστοὺς καὶ ἀναπτύσσονται εἰς δένδρα. Τοιοῦτους κλώνους μεταχειρίζονται ὡς καταβολάδας καὶ οἱ φυτεύοντες ἰτέας, ἀπαιτεῖται δὲ μόνον κατὰ προτίμησιν νὰ ἐκλέξωσιν ἐκεῖνα τὰ εἶδη, τὰ ὅποια ἀρ-

μόζουσιν εἰς τὸ κλίμα καὶ τὴν ποιότητα τοῦ χώματος. Τὰ πολυάριθμα γένη τῶν ἰτεῶν ὑποδιαιροῦνται εἰς παραλλαγὰς, καὶ αὗται πάλιν εἰς ἄλλα, ἐπίσης οὐκ εὐάριθμα, εἶδη, διὸ τοῦτο δὲ ὑπάρχουσιν εἰς τὸ ἐμπόριον ὑπὲρ τὰ 300 εἶδη ἰτεῖνων ξύλων, πάντα διαφέροντα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὴν ποιότητα. Ἡ ποικιλία αὕτη ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶνε ὠφέλιμος, ἀφ' ἑτέρου ὁμως προσκάλεσε καὶ προκαλεῖ πολλὰς παρανοήσεις ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ τῆς βιομηχανίας ἕνεκα τῆς ἐπικρατούσης συγχύσεως καὶ αὐθαιρεσίας περὶ τὴν ὀνοματολογίαν τῶν διαφόρων γενῶν.

Ἡ βιομηχανία χρησιμοποιεῖ καὶ τὸν φλοιὸν καὶ τὸ ξύλον τῆς ἰτέας ποικιλοτρόπως. Ὁ πρῶτος ἔχει μεγάλην ἀξίαν, διότι περιέχει χρωματιστικὰς καὶ ἄλλας χημικὰς ὕλας, καὶ διὰ μὲν τῶν πρώτων βάφουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεπτὰ δέρματα, ἐξ ὧν κατασκευάζονται χειρόκτια, μεταξύ δὲ τῶν χημικῶν οὐσιῶν ὑπάρχει καὶ μία, τὴν ὁποίαν ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη χρησιμοποιεῖ ὡς θεραπευτικὸν μέσον, διδόμενον ἐνίοτε ἀντὶ τῆς κινίνης εἰς πυρετώδεις ἀσθενείας.

Τὸ ξύλον ἀφ' ἑτέρου, ἀφ' οὗ ἀποξηρανθῇ καὶ περιθειωθῇ, ἀποβαίνει καὶ τοῦτο χρήσιμον εἰς βιομηχανικοὺς σκοποὺς καὶ ἡ ἀξία του εἶνε τόσῳ μεγαλειτέρα, ὅσῳ λευκότερον τὸ χρῶμά του, ὅσῳ λεπτοφυεστέρα εἶνε ἡ ὕψις του, ὅσῳ λεπτοτέρα ἡ ἐντεριώνη καὶ ὅσῳ μᾶλλον ὀμαλὴ καὶ ἀπηλλαγμένη πлагίων κλώνων εἶνε ἡ ἐξωτερικὴ του ἐπιφάνεια.

Τὰς σημειώσεις ταύτας ἐγράψαμεν νομίζοντες ὅτι παρέχομεν καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀφορμὴν νὰ στρέψωσι τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τὸ ἄλλως τόσον ἀχρηστον φαινόμενον τοῦτο δένδρον, τὸ ὁποῖον εἰς ξένας χώρας συντηρεῖ βιομηχανίαν, δι' ἧς τρέφονται ἐδῶ, ἐν Γερμανίᾳ μόνον, ὑπὲρ τὰς 100 χιλιάδας ἐργατικῶν οἰκογενειῶν, δι' ἧς πάμπολλοι ἐγίναν βαθύπλουτοι ἐργοστασιάρχαι καὶ ἐτησίως τὸ κράτος εἰσπράττει ἑκατομμύρια φράγκων.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

(συνέχεια).

XXIII.

„Ὅτε τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν συνάντησιν ταύτην ἐξήπνησα, ἐνόμιζον σχεδὸν ὅτι εἶχον ὀνειρευθῇ ὅλον αὐτὸ τὸ γεγονός. Ἀλλ' ὁ Φάλδνερ, ὅστις δὲν ἔλειψε νὰ τρέξῃ πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ν' ἀρχίσῃ κατὰ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην συνήθειάν του τὰ σκώμματα, μ' ἐξήγαγε πάσης περὶ τῆς πραγματικότητος ἀμφιβολίας. Δὲν ἤρκεσεν ὁμως ἡ πρῶτὴ νηφαλιότης μου, ὅπως ἀπογυμνώσῃ τὸ γεγονός τῆς προτεραιᾶς ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸ ρωμαντικοῦ πέπλου καὶ διὰ τοῦτο ἐκ συστολῆς μᾶλλον ἢ δυσπιστίας δὲν ἠθέλησα νὰ ἐκθέσω τὰ πράγματα εἰς τὸν φιλοσκώμμον φίλον μου. Φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τόσον ἐξηγεῖσθαι τὰ ἡθῆ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς αὐτῶν ἐντάσεως πρὸς τὴν ὑπάτην τελειότητα ἐξωλισθῆσάμεν εἰς ἀπροςδόκητον ἀντίθεσιν, ἥτοι αὐτὴν τὴν ἀνηθικότητα ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται καὶ τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο εἰς τοὺς πλείστους χαρακτῆρας τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων, προτιμώντων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νὰ φαίνωνται ἐκλυτοὶ μᾶλλον καὶ ἀκόλαστοι καὶ πονηροί, καὶ πᾶσαν αὐτῶν πρᾶξιν νὰ παρι-

στώσιν ἐπαμφοτερίζουσιν καὶ νὰ ἐπιδεικνύωσι μανίαν τινα μᾶλλον καὶ ἀχαρακτηρίστους κλίσεις, παρὰ νὰ προδώσωσι μετριότητα πνεύματος καὶ περιορισμένας περὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου ἰδέας.“

„Κατὰ βάθος ἡδημόνουν ὁμως περισσότερον ἐκ ψυχικῆς τινος ἀνησυχίας καὶ ἀορίστου τινὸς ὅσον καὶ ἀνεξηγήτου μελαγχολίας ἡ ἕνεκα τῶν σκωμμάτων τοῦ φίλου μου. Ἦρχισα νὰ ἐπιπλήττω καὶ νὰ αἰτιῶμαι τὸν ἑαυτόν μου· διατὶ τάχα νὰ μὴν κατορθώσω οὔτε τὸ πρόσωπόν της νὰ ἴδω; Πρὸς τί δὲ ἡ ὑπερβολικὴ τῆς κόρης ἐκείνης προφύλαξις; Ὅταν κανεὶς κάμῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ περαστικὸς καὶ ὅλως ἀγνωστος τόσον μεγαλοπρεπὲς δῶρον, οἷον ἐγώ, δὲν ἔχει, ἀδελφέ, τὸ δικαίωμα νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἠλέησε, καὶ πῶς ἐγὼ πάλιν νὰ μὴν ἀπαιτήσω αὐτὸ τὸ σπλούστατον πρᾶγμα, νὰ σηκώσῃ δηλ. ὀλίγον ἐκεῖνο τὸ σκέπασμα τοῦ προσώπου της; Ἡ ἀλήθεια ὁμως εἶνε, ὅτι κατῴρθουν νὰ δικαιολογήσω τὴν ἐπιφυλακτικὴν κατὰ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο ἐσπέρας διαγωγὴν μου, ἀναπολῶν τοὺς τρόπους τῆς ἀγνώστου κόρης, τὴν ἀνέκφραστον ἐκείνην ἀπλότητά της καὶ ἐνθυμούμενος τὴν γοητείαν, ἣν ἔσχεν ἐπ' ἐμὲ τὸ εὐγενὲς αὐ-